

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/100/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010293
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120010293.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., v trestnej veci obžalovaného H.. J. J., za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, d/ Tr.zák., s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 13. januára 2022, o odvolaní obžalovaného H.. J. J. a odvolaní opatrovníka poškodenej G. U. - Mesto Banská Bystrica, v zastúpení H.. G. T., proti rozsudku samosudcu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 6T/24/2020 zo dňa 04.08.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného H.. J. J. z a m i e t a.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie opatrovníčky poškodenej G. U. - Mesto Banská Bystrica, v zastúpení H.. G. T. ako oneskorene podané z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 6T/24/2020 zo dňa 04.08.2021 bol obžalovaný H.. J. J. uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a/, d/ Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že že ako osoba konajúca v mene a na účet občianskeho združenia J. club, o. z., W. Y. č. XXXX/XX, U. U., dňa 25.03.2019 uzatvoril s G. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. č. XXXX/XX, U. U. zmluvu o prevode vlastníctva bytu, ktorej predmetom bol odplatný prevod vlastníctva bytu č. X na W. ulici č. XXXX/XX v U. U., v kúpnej cene spolu 70.000,- €, kde prvá časť kúpnej ceny vo výške 65.000,- € mala byť predávajúcej kupujúcim, a to občianskym združením J. club, o. z., vyplatená do 30 dní od podpisu zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5.000,- € mala byť predávajúcej vyplatená do 3 dní od odovzdania tejto nehnuteľnosti, pričom reálne došlo len k vyplateniu sumy 35.000,- €, a to tak, že

- dňa 25.03.2019 vložil obvinený v hotovosti na účet G. U., číslo účtu Z. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v Poštovej banke, a.s., sumu 35.000,- €, pričom bezprostredne po vklade týchto peňazí G. U. požiadala o výber finančnej hotovosti vo výške 15.000,- €, kde na pobočke Poštovej banky, a.s., na D. ulici č. XXXX/XX v U. U. bola táto suma následne vyplatená pracovníkom banky do rúk obvineného, ktoré si následne bez akéhokoľvek právneho dôvodu prevzal a ponechal,

- dňa 26.03.2019 vložil v hotovosti na účet G. U., číslo účtu Z. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v Poštovej banke, a.s., sumu 30.000,- €, pričom bezprostredne po vklade týchto peňazí G. U. požiadala o výber finančnej hotovosti vo výške 15.000,- €, kde na pobočke Poštovej banky, a.s., na D. ulici č. XXXX/XX v U. U. bola táto suma následne vyplatená pracovníkom banky do rúk obvineného, ktoré si následne bez akéhokoľvek právneho dôvodu prevzal a ponechal,

pričom až po podaní trestného oznámenia poškodenu G. U. z dôvodu, že nemala vedomosť o výberoch hotovosti zo svojho účtu dňa 25.03.2019 v sume 15.000,- € a dňa 26.03.2019 v sume 15.000,- € jej

obvinený spôsobenú škodu nahradil, a to tak, že dňa 04.04.2019 jej finančné prostriedky vo výške 30.000,- € bezhotovostne previedol z účtu občianskeho združenia J. club, o. z. č. Z. Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Tatra banke, a.s. na účet poškodenej G. U. číslo účtu Z. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v Poštovej banke, a.s., čím poškodenej G. U., trvale bytom W. č. XXXX/XX, U. U. spôsobil škodu vo výške 30.000,- €.

Za to bol odsúdený podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., v spojení s § 36 písm. k) Tr. zák. a § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere tri roky. Súd podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a uložil obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Súd podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. ustanovil obžalovanému skúšobnú dobu vo výmere tri roky, kedy podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. h) Tr. zák. uložil obžalovanému povinnosť v skúšobnej dobe podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že z dokazovania na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že z konania obžalovaného, ktorý je popísaný a podrobne rozvedený v odôvodnení rozsudku prvostupňového, je zrejmé, že obž. J. J. chcel poškodnú viesť do omylu tým, že jej dva dni po sebe, t. j. 25.03.2019 a 26.03.2019 vložil na účet spolu 65 000,- € predstierajúc úhradu kúpnej ceny bytu. Následne však využil nespôsobilosť a ľahkú manipulovateľnosť poškodenej a aktívne vystupujúc sám v banke mu bolo z účtu poškodenej odovzdaných 30 000,- €. Ďalej súd v odôvodnení rozhodnutia konštatuje, že aj keď poškodenej G. U. banke predložila svoj občiansky preukaz a podpísala príslušné dokumenty, súd nemal pochybnosť o tom, že poškodenej G. U. v skutočnosti nemala vôľu obžalovanému finančné prostriedky požičať a o tri dni neskôr vec oznámila polícii. Obžalovaný H. J. J. teda svojím konaním chcel vzbudiť u poškodenej dojem, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 65 000,- € zaplatil, z ktorej si však následne ponechal. Prvostupňový súd preto konanie obžalovaného H. J. J. právne kvalifikoval v zhode s podanou obžalobou ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a/, d/ Tr. zák., s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. Skutočnosť, že pokiaľ finančné prostriedky boli poškodenej neskôr obžalovaným vrátené, táto skutočnosť nezbavuje obžalovaného trestnej zodpovednosti za spáchaný trestný čin, nakoľko zaplatením škody trestnosť trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. nezaniká. Samosudca prvostupňového súdu v odôvodnení rozsudku v prípade uvedených záverov, najmä na stranách 9 až 12, veľmi podrobne rozvádza konanie obžalovaného ako i poškodenej v dňoch 25.03.2019 a 26.03.2019, kedy boli uskutočnené bankové operácie obžalovaným a poškodenej v Poštovej banke, a.s., rovnako tak veľmi podrobne rozoberá zdravotný stav poškodenej G. U. v inkriminovanom období, kde v zmysle záverom znaleckého dokazovania poukazuje na to, že poškodenej v kritickom čase trpela syndrómom demencie s progredujúcim kongnitívnym deficitom a deterioráciou intelektovo-mestických funkcií a to až do úrovne ľahkej až stredne ťažkej mentálnej retardácie s tým, že poškodenej v tomto období bola ľahko ovplyvniteľná, zvýšene manipulovateľná inými osobami, pričom mala nedostatočnú schopnosť vyhodnocovať výsledky svojho konania a ani v čase skutku nedokázala primerane reagovať na konanie obžalovaného. V tejto súvislosti poukazuje súd, okrem výpovedí pracovníkov banky, najmä na výpoveď svedka T. A. a syna poškodenej T. U..

V súvislosti s obhajobou obžalovaného, že inkriminované finančné prostriedky si obžalovaný požičal v tomto čase od poškodenej, samosudca v písomných dôvodoch rozhodnutia, najmä na str. 10 a 11 rozsudku podrobne rozoberá skutkové okolnosti, ktoré má za preukázané, najmä na podozrivé bankové operácie, ktoré potvrdzujú nielen pracovníci banky a to W. J. a Z. T. K., ale i ich písomné záznamy a v neposlednom rade aj kamerové záznamy, ktoré boli v prípravnom konaní zabezpečené (obžalovaný na hlavnom pojednávaní ani netrval na ich skutočnom prehraní). Ďalej v prípade „pôžičky“ poukazuje samosudca i na lživosť tvrdenia obžalovaného, že v deň podpisu zmluvy mal k dispozícii len 35 000,- € na zaplatenie bytu, kde táto skutočnosť absolútne nevyplýva z vykonaných finančných operácií. Osobitne pritom súd akcentuje, že nemal za preukázané, že by obžalovaný uzatvoril s poškodenej ani len ústnu zmluvu o pôžičke, kde jeho tvrdenie, že peniaze boli odovzdané banke, kde sú kamery, pričom práve kamerové záznamy mali byť dôkazom, že poškodenej obžalovanému peniaze požičala, tak takúto argumentáciu považuje samosudca za absurdnú, z dôvodu, že obžalovaný je osoba s právnickým vzdelaním. Navyše pritom zdôrazňuje, že v kritickom čase poškodenej, s ktorou obžalovaný uzatváral s zmluvu o prevode bytu, bola osobou vo veku 84 rokov, trpiaca demenciou alzheimerového typu, na ktoré ochorenie bolo podľa vyjadrení viacerých svedkov viditeľné. V súvislosti s úhradou kúpnej ceny, na ktorú sa odvoláva samotný obžalovaný, samosudca konštatuje, že ani táto skutočnosť nebola relevantná v súvislosti s uzatvorením zmluvy o prevode bytu. Zdôrazňuje pritom, že obžalovaný mal na zaplatenie kúpnej ceny bytu 30 dní od podpisu zmluvy, pričom odovzdanie bytu nebolo podľa zmluvy viazané na zaplatenie kúpnej ceny a rovnako tak ani návrh na vklad vlastníckeho práva na katastrálny úrad, ktorý bol

podaný v deň podpisu zmluvy o prevode vlastníctva bytu, nebol viazaný na zaplatenie kúpnej ceny bytu. Z uvedených dôvodov preto prvostupňový súd dospel k záveru, že poškodená s obžalovaným nechcela uzatvoriť zmluvu o pôžičke, kde túto skutočnosť potvrdila i svojmu synovi T. U., ktorému povedala, že prišla o byt aj o peniaze a 3 dni po spáchaní skutku podala trestné oznámenie.

V prípade úvah prvostupňového súdu o druhu a výmere trestu samosudca v písomných dôvodoch rozsudku uvádza, že v prípade obžalovaného prihliadol na poľahčujúcu okolnosť a to v zmysle ust. § 36 písm. k/ Tr. zák. , keďže škoda bola poškodenej zaplatená. Rovnako tak konštatuje, že na strane obžalovaného neexistovala žiadna priťažujúca okolnosť. Ďalej samosudca uvádza, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, keďže v prípade obžalovaného ide o jeho prvé odsúdenie. Súčasne samosudca výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil na skúšobnú dobu 3 roky s tým, aby obžalovaný v skúšobnej dobe svojím životom preukázal, že je schopný a najmä ochotný viesť riadny život a nedopúšťať sa trestnej činnosti. Zároveň samosudca uložil obžalovanému povinnosť v skúšobnej dobe podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, kde plnenie tejto povinnosti bude priebežne kontrolovať probačný a mediačný úradník.

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení priamo do zápisnice z hlavného pojednávania podal odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr doplnil prostredníctvom písomného podania svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného uvádza, že s rozsudkom prvostupňového súdu nemožno súhlasiť, pričom podáva odvolanie voči vine a automaticky voči uloženému trestu. Vyslovuje názor, že rozsudok považuje za výsledok porušenia zásady voľného hodnotenia dôkazov, obžalovacej zásady, ako aj zásady ultima ratio. V písomnom odôvodnení odvolania poukazuje najskôr na nedostatky v prípravnom konaní, kde podľa jeho názoru trestné oznámenie bolo nedostatočne vyhodnotené a jeho znenie zjavne nezodpovedá tomu, že by ho učinila osoba staršieho veku. Vyslovuje tiež názor, že prípravné konanie trpí vadami a to napr. tým, že vôbec nebol vypočutý kľúčový a jediný svedok N. F. a ani nebol oboznámený doklad o vrátení pôžičky. Z toho teda podľa obžalovaného vyplýva, že obžaloba bola výsledkom dojmov a nie dokazovania. Z tohto dôvodu preto do pozornosti odvolacieho súdu dáva obhajca obžalovaného text trestného oznámenia a to najmä formulácie použité v ňom, ako aj znalecký posudok na osobu poškodenej, ktoré dôkazy len potvrdzujú, že trestné oznámenie bolo podané v dôsledku vplyvu tretej osoby.

V ďalšej časti dôvodov odvolania obhajca obžalovaného poukazuje na to, že obžalovaný nemal vedomosť o žiadnom trestnom oznámení až do svojho výsluchu, kedy dokonca splnil aj svoj záväzok vrátenia pôžičky ešte predtým, než bol vo veci vypočutý. Jeho konanie preto nemôže byť posudzované teda v príčinnej súvislosti so žiadnym trestným činom, nakoľko jeho vzťahy s poškodenou boli vysporiadané už predtým, ako prebehol jeho výsluch v konaní. Keďže vzťah veriteľ - dlžník je vzťahom právnym a nie protiprávnym, jeho kriminalizovanie v tomto prípade je úplne nedôvodné, kde orgány činné v trestnom konaní v tomto prípade zjavne konali nadprácu, ak stíhali obžalovaného, ktorý si splnil všetky svoje povinnosti a zostalo úplne bez povšimnutia aj to, že obžalovaný a poškodená spolu vždy riadne a v dobrom komunikovali. Ich vzťah sa napokon uzavrel nielen vrátením pôžičky, ale aj riadnym odovzdaním bytu a doplatením poslednej časti kúpnej ceny a to za prítomnosti syna poškodenej. Ďalej obhajca obžalovaného poukazuje na to, že syn poškodenej pán U. potvrdil, že jeho matka, keď brala lieky, bola v poriadku. Tento fakt súd opäť nezohľadnil a nad rámec svojich povinností bol skúmaný zdravotno-psychický stav poškodenej. Poukazuje na to, že ani v banke zamestnanci nedávali podnet preto, že majú nespôsobilého klienta, ale pre podozrivú transakciu. Zdôrazňuje pritom, že ak syn poškodenej jasne povie, že ak mama berie lieky, je v poriadku, je zrejmé, že niekto, kto s ňou nie je v dlhodobom kontakte, toto rozpoznať nemôže. Akcentuje ďalej skutočnosť, že pôžička je súkromno-právny inštitút a že pokiaľ by napr. nebola vrátená, sú tu prostriedky civilného procesu, avšak v danom prípade, to je len hypotetické, pretože obžalovaný pôžičku vrátil. Poukazuje tiež na to, že obžalovaný konal za stálej prítomnosti svedka F. a je preto vylúčené, aby sa hovorilo o ponechaní „bez právneho dôvodu“ naviac, ak by k tomu došlo, bezdôvodné obohatenie nie je trestné, je to situácia, ktorá nastáva bežne. Napokon v písomných dôvodoch odvolania poukazuje obhajca obžalovaného na zásadu ultima ratio, kde tento princíp možno uplatniť nielen na tzv. materiálnu protiprávnosť určitého konania, ale možno na jeho základe interpretovať i formálne znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu. Cituje pritom rozhodnutie Ústavného súdu ČR, ako i Ústavného súdu SR. Podaním odvolania sa domáha toho, aby krajský súd vyhovel odvolaniu obžalovaného a jeho spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 23.12.2021 elektronicky prijal odvolanie opatrovníka poškodenej G. U. - Mesta Banská Bystrica, v zastúpení H.. G. T. a to zo dňa 22.12.2021 a neskôr obdržal i doplnujúce podanie opatrovníka zo dňa 10.01.2022. Podstatou oboch týchto podaní je skutočnosť, že rozsudok prvostupňového súdu neobsahuje výrok, ktorým by súd akokoľvek rozhodol o nároku na

náhradu škody poškodenej uplatnenom procesnou opatrovníčkou podaním odoslaným Okresnému súdu Banská Bystrica do elektronickej schránky 14.02.2021 a Okresnej prokuratúre Banská Bystrica zo dňa 22.02.2021. V tejto súvislosti poukazuje opatrovník poškodenej na skutkový záver súdu, že „škoda bola zaplatená“, kde tento záver je podľa jeho názoru v rozpore so záverom z skutkovým zistením uvedeným v závere znaleckého posudku č. 15/2019 Z.. R. T.. Vyslovuje názor, že v danom prípade existuje nesprávny skutkový záver na str. 11 rozsudku, že poškodenej mali byť vrátené finančné prostriedky, nakoľko tento skutkový záver je v rozpore so záverom znaleckého posudku. Ďalším dôvodom podľa názoru opatrovníka na podanie odvolania je skutočnosť, že boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré predchádzali rozsudku, ktoré spôsobili, že výrok o náhrade škody chýba. Poukazuje na to, že už v prípravnom konaní nebol poškodenej ustanovený opatrovník. Podaním odvolania sa domáha zrušenia rozsudku prvostupňového súdu.

Na základe podaných odvolaní Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné a odvolanie opatrovníka je podané oneskorene.

Podľa § 168 ods. 1 Tr.por., ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa potom spravoval pri hodnotení týchto jednotlivých dôkazov, najmä ak si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Citovanými ustanoveniami sa prvostupňový súd dôsledne riadil. V odôvodnení svojho rozhodnutia veľmi podrobne rozviedol svoje úvahy o tom, prečo považuje obhajobu obžalovaného o existencii „pôžičky“ nielenže za nepravdepodobnú, ale vykonanými dôkazmi i za vyvrátenú. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že obhajoba obžalovaného spočívajúca v „pôžičke“ je len fikcia, nakoľko obžalovaný nemal žiadny dôvod na pôžičku od poškodenej, nakoľko úhrada kúpnej ceny nebola podmienkou uzavretej kúpnej zmluvy a ani podmienkou zápisu do katastra nehnuteľnosti, ale práve naopak bola viazaná na dobu 30 dní od podpisu zmluvy. Z uvedených dôvodov si preto krajský súd v plnom rozsahu osvojuje argumentáciu prvostupňového súdu uvedenú v písomných dôvodoch rozsudku, kde v podrobnostiach ohľadom neexistencie pôžičky odkazuje na toto písomné odôvodnenie.

V prípade údajov obžalovaného uvedených v písomných dôvodoch odvolania, krajský súd uvádza nasledovné. V súvislosti s tvrdením obžalovaného, že trestné oznámenie nezodpovedá, že by ho mohla urobiť osoba vyššieho veku, krajský súd konštatuje, že práve naopak, toto trestné oznámenie zodpovedá skutkovým okolnostiam, ktoré boli preukázané nielen tesne po trestnom oznámení, ale najmä dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní, najmä však na hlavnom pojednávaní, kde pracovníci banky jednoznačne poukázali na podozrivé bankové operácie, podozrivé a nesústredené chovanie poškodenej v banke, ale najmä taktiež krajský súd osobitne poukazuje na kamerové záznamy a v neposlednom rade i na úradné záznamy, ktoré bezprostredne po vkladoch a následných výberoch vykonali pracovníci banky. Trestné oznámenie je preto zásadnou súčasťou skutkových okolností, ktoré vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní boli riadne preukázané a potvrdené.

Vo vzťahu k argumentácii obžalovaného, že v danom prípade išlo o zákonom dovolené konanie - pôžičku, krajský súd v súlade s odôvodnením prvostupňového súdu poukazuje opätovne najmä na výsluchy pracovníkov banky a to svedka W. J. a svedkyne Z.. T. K., kde v tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že tak ako vyplýva z výpovedí týchto svedkov, obžalovaný pred týmito pracovníkmi banky podvodne vystupoval ako pracovník realitnej kancelárie, nie ako súkromná osoba, ktorá kupuje byt. Z kamerových záznamov, ako i z výpovede týchto svedkov vyplýva, že poškodená v kritických okamihoch vystupovala nesústredene, pričom všetko za ňu vybavoval obžalovaný, t. j. nielen vklady, ale i výbery. Vo vzťahu k tvrdeniu obžalovaného v písomných dôvodoch odvolania, že obžalovaný splnil povinnosti vyplývajúce zo záväzku (z pôžičky), osobitne akcentuje krajský súd skutočnosť, že predmetný záväzok považuje rovnako ako prvostupňový súd za fiktívny. Akcentuje pritom skutočnosť, že vyplatenie kúpnej ceny nebola zásadná podmienka uzavretia zmluvy, kde hore uvedení pracovníci banky konkrétne uviedli, že poškodená vedela len o vkladoch a nie o výberoch. Pozornosti Krajského súdu v Banskej Bystrici nad rámec odôvodnenia prvostupňového súdu neunikla ďalšia významná skutočnosť, ktorá je

uvedená v kúpnej zmluve, a to plnomocenstvo overené notárom, kde poškodená G. U. udelila tzv. generálne plnomocenstvo vrátane dispozície s jej účtom obžalovanému a to v celom rozsahu. Táto generálna plná moc umožňovala obžalovanému disponovať s účtom poškodenej v reálnom čase a i do budúcnosti. Hoci táto skutočnosť nebola predmetom obžaloby, svedčí o tom, že obžalovaný uvádzal v inkriminovanom období poškodenú do omylu pri disponovaní s jej účtom a že tak konal cieľavedome, čo taktiež výrazne preukazuje podvodný charakter konania obžalovaného.

V súvislosti s tvrdením obžalovaného o dobrom zdravotnom stave poškodenej v kritickom období, kde pracovníci banky nemali k dispozícii nespôsobilého klienta a aj syn poškodenej uviedol, že mama, keď brala lieky, bola v poriadku. V tomto prípade krajský súd uvádza, že syn poškodenej nemal v inkriminovanom období žiadne relevantné informácie, či mala brala lieky, resp. nebrala lieky. Práve naopak, z výsluchov pracovníkov banky, ktorí popísali správanie poškodenej ako zmätené, má krajský súd za to, že poškodená lieky nebrala a preto sa správala zmätočne a nesústredene. Rovnako tak krajský súd poukazuje na výpoveď svedka T. A., ktorý i na hlavnom pojednávaní uviedol, že v správaní poškodenej si všimol tak pol roka pred predajom bytu, že došlo k zmene správania sa poškodenej. Tento svedok priamo tiež potvrdzuje i opatrnosť poškodenej pri dispozícii s finančnými prostriedkami a preto je namieste zásadná pochybnosť o tom, že by práve poškodená požičiavala peniaze obžalovanému.

K argumentácii obhajcu obžalovaného, že v danom prípade mala byť aplikovaná zásada ultima ratio, krajský súd uvádza nasledovné. Podľa ustálenej súdnej praxe a judikatúry NS SR v prípade spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 Tr. zák., išlo o konanie obžalovaného a to skúseného pracovníka pohybujúceho sa v prostredí predaja a kúpy realít, ktorý veľmi dobre ovládal danú problematiku, pričom v prípade poškodenej išlo o osobu vysokého veku a zjavne tak, ako vyplýva zo znaleckých posudkov a z výpovedí svedkov, o osobu, ktorá nebola spôsobilá pre závažné úkony a to napr. predaja bytu. Táto skutočnosť bola podľa názoru krajského súdu nielen pohnútkou pre konanie obžalovaného, ale i skutočnosťou vylučujúcou použitie tohto interpretačného pravidla a zásady a preto tieto argumenty obžalovaného považuje krajský súd za irelevantné (zločin s kvalifikovanou skutkovou podstatou).

V prípade subjektívnej stránky krajský súd po zhodnotení dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní konštatuje, že po vyvrátení obhajoby obžalovaného o špecifickej forme „pôžičky“ od poškodenej, za preukázaných ďalších skutočností, a to vystupovanie obžalovaného v banke ako pracovníka realitnej kancelárie, prevod bytu na nesporne nespôsobilú (neziskovú) organizáciu, úplne ovládanú výlučne obžalovaným, úplným ovládnutím dispozície s účtom poškodenej prostredníctvom generálneho plnomocenstva, obžalovaný vedome a cielene uvádzal poškodenú do omylu pri realizácii predaja svojho bytu, pričom bezprostredne po podpise príslušných právnych úkonov a nasledovných zjavne podozrivých bankových operácií, reálne disponoval s finančnými prostriedkami patriacimi poškodenej a špecifikovanými obžalobou. Možno teda jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že obžalovaný H.. J. sa svojho konania dopustil v úmysle priamom podľa § 15 písm. a/ Tr. zák. Nad rámec týchto úvah krajský súd poznamenáva, že v zmysle generálneho plnomocenstva navyiac obžalovaný mohol disponovať pro futuro i s ďalšími finančnými prostriedkami poškodenej na tomto účte, čo však nie je predmetom obžaloby.

I v prípade uloženého trestu krajský súd konštatuje, že uložený trest samosudcom je trestom výchovným a akceptujúcim zásady pre ukladanie trestov v zmysle ust. § 34 ods. 1 Tr. zák. S celou argumentáciou samosudcu uvedenou v odôvodnení rozsudku sa krajský súd stotožňuje v podrobnostiach na ňu odkazuje. Malá nepresnosť, spočívajúca v tom, že hoci samosudca konštatuje, že obžalovaný v minulosti nebol trestaný, je nepresná. Z odpisu z RT vyplýva, že obžalovaný už bol v minulosti súdne trestaný, avšak hľadá sa na neho ako na netrestaného. Táto skutočnosť je však nepodstatná, pričom v ostatnom samosudca veľmi presne a explicitne uviedol svoje úvahy a keďže tieto úvahy zodpovedajú ust. § 34 ods. 4 Tr. zák., krajský súd sa s týmito úvahami v plnom rozsahu stotožňuje.

V prípade odvolania opatrovníka - Mesta Banská Bystrica, v zastúpení H.. G. T., krajský súd konštatuje, že tak ako vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 04.08.2021, opatrovník bol prítomný pri vyhlásení rozsudku, pričom po vyhlásení rozsudku, ako to vyplýva z uvedenej zápisnice, boli prítomní poučení o možnosti podania odvolania v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku. Tohto pojednávania sa zúčastnila v zastúpení opatrovníka poškodenej G. U. aj H.. G. T.. Zo spisu je ďalej zrejmé, že prvýkrát krajský súd obdržal odvolanie opatrovníka dňa 23.12.2021, t. j. po uplynutí 15 dní a preto zjavne bolo odvolanie podané oneskorene. Prvostupňový súd pochybenie orgánov činných v trestnom

konaní, že poškodená nemala opatrovníka už v prípravnom konaní, súd napravil tým, že v konaní pred súdom jej opatrovníka ustanovil a v tomto konaní v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní opatrovníkovi umožnil uplatňovanie práv poškodeného. V konečnom dôsledku rozsudok bol vyneseny na základe dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Nemožno tiež nespomenúť skutočnosť, že opatrovníčka uplatnila nárok na náhradu škody tiež oneskorene, až v priebehu konania hlavného pojednávania a navyac zo skutkových okolností vyplýva, že škoda v danom čase už bola uhradená, čo bolo v konečnom dôsledku vzaté v úvahu ako poľahčujúca okolnosť v prípade obžalovaného.

Na základe hore uvedených dôvodov preto senát Krajského súdu v Banskej Bystrici rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.